

мисли и мечтания, когато ние викаме щастieto и когато душата чувствува вълнения които до тогава не е нито чувствувала нито въображавала. Тръбва ли да се потушаватъ тия ламтениа или да се оставятъ да се заблудѣтъ въ безредни движения? Кой другъ отъ майката може да намѣри, мѣжду тѣзи двѣ крайности, правата и истинската срѣда?

Дѣвойката се възпитава за семейството. Не е ли очевидно че трѣбва да се възпита въ семейството? Никоя работа не струва за нея толкова, колкото домашната работа, и никой урокъ не струва толкова колкото поученията на майка ѝ или на баща ѝ. Истина е че има майки обществото на които не е добро за дѣцата; право ѣ да се отдилатъ дѣцата отъ подобни майки. Когато едно семейство не е нищо друго освѣнъ свѣтътъ, много по добро е въикашното възпитание; но това не доказва че дѣвойката трѣбва да бѣде възпитана вънъ отъ майчината къща, но че е длѣжностъ на майката да направи къщата си достойна за живѣнието на дѣщеря си.

Цѣльта на възпитанието е да се образува, ако е възможно, една съвършенна личностъ, т. е. да е надарена съ всичкитѣ достойнства и съ всичкитѣ качества които докарватъ на жената уважението, почитанието, любовта и обожаванието. Но, понеже такъвъ единъ идеалъ не може да се осѣществи, трѣбва поне да бѣдемъ колкото е възможно по близо до него. Майката постоянно трѣбва да има прѣдъ очитѣ си този идеалъ, не за да мисли, съ едно слѣпо пристрастие, че дѣщеря ѝ е една съвършенна картина на този идеалъ, но за да се старае да намалява не-